

הנדון:

פרסים, יהודים ואמריקאים: מי סידר את מי?

השוק הפרסי

ישראל היא גרעון להומור גיזעני. הארץ מלאה בדיחות — על ייקים וצ'צ'חים, שווילים וגאליציאים. בין הבריות האלה תופסות הבריות על הפרסים מקום של כבוד. ככולן מתוארת אהבת-הכסף, המציינת, כביכול, את אחינו יוצאי-איראן.

מתבטא בהם כבוד רב לכושר המיסחרי של הפרסיים, יהודים ולא-יהודים. חבל שראשי המדינה — ועמיתיהם בארצות-הברית — לא זכרו את הבריות האלה, כאשר הם נכנסו לפרשת העסקים הש"י חורים עם מישרו של האיית-אללה חומייני. העסקים האלה רחוקים מלבדו. הסחורה שנסחרה בהם היא מוות ומכאוב, דם ודמעות.

ובכל זאת, יש לכל הפרשה הזאת צד הומוריסטי. הרמאים רומו. הכייסים כויסו. הסוחרים סוחרו. **אנטי-שמיי היה אומר:** יהודי אחד יכול לרמות מאה אמריקאים, אבל פרסי אחד יכול לרמות מאה יהודים.

דיעבר, מדהים ההיווכח באיו קלות סוכבו האיראנים את הישראלים והאמריקאים סביב אצבעם הקטנה. פרסי מפוקפק אחד, שהאמריקאים אומרים כיום שהוא "שבר" את מכונת-האמת", הופיע באירופה וסיפר לישראלים שיש בירו רשימה של פרסים "מתונים".

מה זה פרסי "מתון"? אחד המוציא-להורג עשרה אויבי-אללה, תחת להרוג מאה? אחד החוטף בן-ערוי בה פעם בשבוע, תחת לחטוף אחד ליום? זה לא נאמר. זה לא הוגדר אף באחת מן השיחות האינסופיות, הממלאות כיום כרכים שלמים של רוחות.

אפשר להניח כי פרסי "מתון" הוא אחד הפזול לעבר המערב, בניגוד לחבריו הרואים גם ברוסים וגם באמריקאים בני-שטן. על כל פנים, הרשימה הוגשה לישראל, והישראלים האמינו. דויד קימחי לקח את הרשימה לקאוביום התמימים שבמרתף הבית הלבן, וגם הם האמינו.

הם הלכו לספק נשק ל-"מתונים" אלה, כדי שבכוא היום, כאשר ימות האיית-אללה, יתפסו הם מקומו ויחזירו את איראן לחיק המערב.

בכל הרצינות.

אותה התקופה הופצו בעולם שמועות על מצב-בראותו של האיית-אללה.

חומייני חולה, כך נאמר. **מה זאת אומרת חולה?** הוא גרם? הוא עומד אי-טו-טו להחזיר את נישמתו בת-האלמוות לאללה הרחמן והרחום.

על כן, אמרו אנשי-הקשר של ה-"מתונים", צריכים להורו, לשלוח עוד ועוד נשק, לפני שהאימאם הגדול יתפגר. הרי זה יכול לקרות בכל רגע.

אפשר להניח שחומייני קרא את הסיפורים האלה בעיתוני המערב, והתפתל. הוא היה עלול למות מצי-חוק.

רונלד רגן הגדול, שימעון פרס הפיקח, עדה שלמה של מדי נאים הקובעים את גורל העולם אכלו את הפיתיון הזה, כמו רגים מטופשים בים.

וכאשר היה צורך בעוד דחיפה קטנה, סיפרו אנשי-הקשר של ה-"מתונים" סודריות כי משלחת סובייטית עומדת לבקר אר-טרטו באיראן, כדי לצייד את הצבא האיראני מחדש בנשק סובייטי, אם לא יקבל עד אז נשק מערבי.

הישראלים קפצו. האמריקאים קפצו. הנשק ורם. והאיראנים צחקו.

עלומה גדולה אחת יכולה לספק חומר לסרטי-מתח. שמו המיוער: "היכן נעלמו הפרסים המתונים?"

מישלחת גדולה יצאה לחפש אותם במבוך האיראני.

חבריה דמו לחוקרים אשר יצאו בעבר לגלות את החדיקרון במעבה הדינגל, את אישיה-שלג במרומי הדי הימאלאיה, את המיסלצת באגם לוד'נס בסקוטלנד.

היה שם רוברט מקפארלאן, האיש שכמעט-כמעט מצא בש"ע את השלום הישראלי-ערבי. היה שם אוליבר נורת', הקאונו הניצחי. היה שם עמירם ניר. והיו עוד.

איך מגלים "מתונים"? הציוד הוא מגוון: עוגה תוצרת-ישראל (שהיתה או לא היתה מקושטת במפתח משוקלר), תנ"ך בחתימת רונלד רגן, וערימה גדולה של נשק.

ומה הם מצאו?

הם מצאו את ראשי המישר בטהראן. ואחרי ששוחחו איתם, מיהרו אלה אל האיית-אללה חומייני בעיר קום, כדי לקבל ממנו הוראות.

הנה בי בן, התגלה הסוד: המתונים בטהראן הם חומייני וחבריו. הם שלחו את אנשיה-הקשר למכור

את הסיפור לישראלים ולאמריקאים. הם שקיבלו את הנשק.

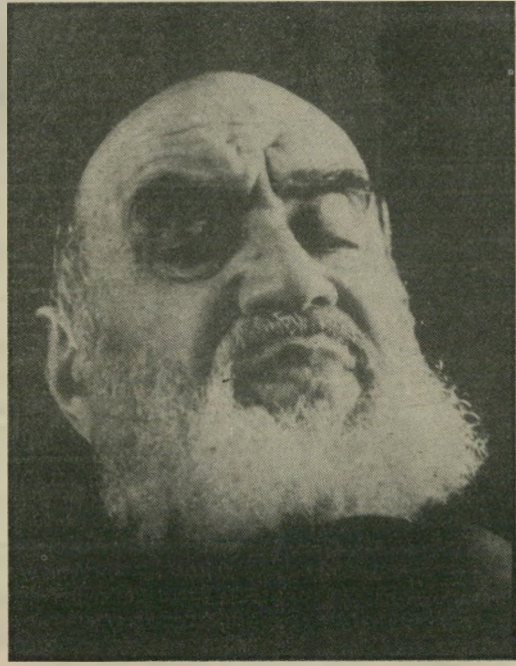
(אלא מי? וכי סבר משהו שיש באיראן קבוצה של "מתונים", שיש לה צבא פרטי, והמנהלת מילחמה פרטית בעיראק, בעזרת הנשק המתון שבא מישראל ומארצות-הברית?)

אינני יודע איך עלה על דעתם של הפרסים הערמומיים להמציא את הסיפור על ה-"מתונים". יתכן שקראו בעיתונים ששימעון פרס מחפש בקחתנות פלסטינים "מתונים". זה נתן להם רעיון. אם המלך חומייני יכול למכור לפרס פלסטינים "מתונים" (או "אותנטיים"), חומייני יכול למכור לפרס פרסים "מתונים". הם צוחקים על זה בטהראן עד עצם היום הזה.

וחר זריז יכול למכור שטיח פרסי במחיר גבוה, פיישנים מערכו. סוחר ממולח עוד יותר יכול למכור את השטיח הפרסי במחיר מפולפל, נגיד מחיר העולה פי 20 על ערכו האמיתי. אך הנוכל המכובד ביותר הוא זה המסוגל למכור שטיח במחיר מפולפל — ולא לספק אותו.

זה מה שקרה לבנייה-הערוכה האמריקאיים האומיילים.

האיראנים ה-"מתונים" הבטיחו לשימעון פרס, ולסוחריה-הנשק

הסוד: חומייני הוא האיראני המתון!

החבכים עליו, לשחרר את כל בנייה-הערוכה האמריקאים, תמורת נשק. בנייה-הערוכה היו מוחזקים בידי הג'האד האיסלאמי המתון, אי-יש כלבנון המתונה.

כשביל סוחר ממולח, מכירת בנייה-הערוכה הוא עסק אידיאלי. את בנייה-הערוכה אפשר להשיג בזול ולמכור ביוקר. ואחרי שהם נמד כרים, אפשר לחטוף תמיד בנייה-הערוכה חדשים. האספקה היא ממש כלתי מוגבלת.

אבל לסוחר פרסי יש גם כבוד. והכבוד הוא למכור בנייה-הערוכה — ולא לספק אותם.

וכך קרה, כמוזבן.

אחד כבר היה רצוח, כאשר התמקחו על מחירו, תוך עמידה עקשנית על המקח, לפי מיטב המסורת. שני אחרים שוחררו, כל אחד בנפרד, אחרי התמקחותיו נוספות. את האחרים לא סיפקו כלל.

ובינתיים, כידוע, הטפו עוד כמה, כדי שהמלאי לא יידלדל.

לישא הנאיביות הגיעו הסוחרים הישראלים כאשר החזיקו ליטו לרמות את האיראנים הטיפשיים האלה.

האיראנים ביקשו טילים משופרים. הישראלים הכניסו לאר"גים טילים מיושנים, שאבד עליהם הכלח.

זהו טריק ישן של נוכלים זריזים. באנגלים קוראים לזה CONFIDENCE TRICK.

מוכרים למישהו שעוץ-וזהב יקר, מכניסים אותו לקופסה מהר דרת ומוסרים אותה ללקוח תמורת תשלום בהנחה. כשזה בא הביתה ופותח את הקופסה, הוא נוכח לדעת שאיכשהו התחלף השעון, ואין בידיו אלא גרוטאה מפת. (אפשר היה להשתמש

בדימוי של שעון-זהב יקר ושעון אל-חלד זול, אבל לא כדאי לגרד פצעים טריים.)

איך לדעת מי בדיוק המציא את החוכמה הזאת. כדרכם של גנבים, כל המעורבים האשימו איש את רעהו. אבל זה היה אחר-כך. תחילה הם צחקו. איך רימינו את המטומטמים האיראנים בטהראן? הם מבינים בקוראן, אך מה הם מבינים בנשק? תהייה-היה.

אבל כאשר הגיעו הטילים לאיראן, המתנה להם משלחת של מומחי-נשק איראניים, שסיימו זה עתה קורס לטילים בארצות-הברית. גלגלי המטוס אך נגעו בקרקע, כאשר כבר נפתח הארגו הראשון — והתרמית כולה התגלתה.

כאותר הרגע נעלם הצחוק אצל האדונים יעקב נימורודי, אל שווימר, דויד קימחי ועדנאן חשוקקי. אישיקשר איראני אחר פרץ בכני, והשני החש לבית-החולים. הוא לקח בהתקף-לב.

אולי הם לא הבינו את הברדיחה.

בטהראן לעומת זאת, הבינו את הברדיחה היטב. יש להם סיבה טובה לחך את ידיהם ולחייך בהנאה. כי זהו מאון העיסקה, נכון לעכשיו:

ישראל וארצות-הברית שלחו להם נשק, הרבה נשק, (איננו יכולים לדעת כמה נשק, רק חלק מן העסקות התגלה עד כה, וכאשר כולם משקרים, סביר להניח שהם משקרים גם בעניין זה.) בנייה-הערוכה לא שוחררו. להיפך, מיספרם גדל.

צי אמריקאי גדול הופיע מול חופי לבנון, בהפגנה גדולה של זעם אידיאונים. הפיל אינו יודע כיצד להתגונן מפני היתושים. אם האמריקאים יפעילו כוח, זה ישרת את המטרות האיראניות. אם לא יפעילו כוח, ישימו עצמם ללעג ולקלס.

כאשר מוציאו את הברדיחה, הדליפו האיראנים עצמם את העיסקה. כך גרמו בזיון לכל המעורבים — האמריקאים, הישראלים, הסעודים ומי עוד.

אחרי שהאיראנים חיסלו את הנשיא ג'ימי קארטר המיסכן, בפרשת בנייה-הערוכה כשגרירות בטהראן, הם מחסלים עכשיו את רונלד רגן, והופכים אותו לגרוטאה פוליטית, המת-החי של וושינגטון.

התדמית הישראלית נפגעה בארצות-הברית בצורה שאין לה תקנה. ישראל נראית כדמות בקריקטורה אנטי-שמית: נוכל רכי תחבולות הלוחש בזונוי האמריקאים התמימים עצות קלוקלות. חוץ מזה הצליחו האיראנים להציג את כל הנוגעים בפרשה — השטן-הגדול-אמריקה והשטן-הקטן-ישראל — כחבורת שוטים מגוחכים.

לא רע, מבחינה איראנית. 0:7 לטובת האיית-אללה.

איך הצליחו מוכריה-שטיחים בשוק הפרסי לרמות עד כדי כך את הישראלים, האמורים להיות סוחרים-מילדיה?

אנשיה-העסקים הישראלים רומזו, מפני שרצו להי יות מרומים.

הם לא ברקו ברצינות את הסיפור על האיראנים ה-"מתונים", מפני שרצו להאמין.

הם לא התעקשו יותר מדי על החזרתם של בנייה-הערוכה האמריקאיים, מפני שזה לא היה חשוב להם.

מה שהיה חשוב להם היה העסק שבועיסקה. הם רצו למכור נשק, נשק תמורת כסף. דם תמורת כסף. מוות תמורת כסף. נקודה.

וכל שאר הסיפורים — אינטרס אסטרטגי, עידוד ה-"מתונים", החזרת בנייה-הערוכה, שרות לארצות-הברית — לא היו אלא עלי-תאנה כדי להסתיר בהם את תאוות-הבצע הפשוטה, הגסה, הטיפשית.

טיפשית, מפני שהאיראנים הפיקחים ניצלו את תאוות-הבצע של סוחריה-הנשק הישראלים, הרישי-מיום והסרטיים, כדי להפיל אותנו בסח.

זה מעורר, לבסוף, את השאלה העיקרית לגבינו, השאלה החזרת ככל העסקים המלוכלכים, החל במילחמת-הלבנון וכלה בפרשת-איראן, החל בפרשת השב"כ וכלה בפרשת-הקונטרס-אס: **איך מתקבלות אצלנו החלטות? מי מקבל את החלטות? כרו ששום מומחה לא שותף בתהליך. להיפך, הפרשה כולה הוטרדה מעיני כל המומחים.**

לא היתה שום עבודת-מטה. נראה כי שום מטה, המסוגל לקבל החלטות כאלה, כלל אינו קיים.

הכל נעשה על דרך האילתור, בלי מחשבה מוקדמת, בלי טלאי על גבי טלאי, בשמעשה גורר מעשה, ועי-בירה גוררת עבירה.

המחשבה כולה — אם אפשר לקרוא לזה "מחשבה" — נאה מכמה סוחרים-נשק פרטיים, ידידיו האישיים של שימעון פרס, בעלי אינטרס כספי מובהק, המתגלים כיום כספטנטים כפייתיים וכשוטים מגורים.

כלי תיכנון, בלי תהליך מסודר של קבלת-החלטות: כך נכנסנו לבזבז של לבנון. כך נכנסנו לשוק הפרסי. וכמו שאומרים: **יכולנו לצחוק בכל סה, אלמלא הית תה הברדיחה על חשבוננו.**